

Julius

Julius

Door Maud Poppe

Maud Poppe

ISBN 978 94 646 5538 4

Omslag door: Miss_Butterfly

Jaar van uitgave: 2022

Uitgeven door ButterflyBooks

All rights reserved.

Niets uit deze opgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder, mijn steun en toeverlaat.

*"Monsters are real, and ghosts are real too.
They live inside us, and sometimes,
they win."*

-Stephen King-

1.

De enige geluiden die Dax Jacobs hoorde waren het zoemen van de lamp en het ruisen van zijn ademhaling. Hij haatte het. Hij wilde toeterende auto's horen. Druk verkeer. Het blaffen van honden in het park bij zijn huis. Een vriendelijke stem, misschien, die hem zou vertellen wat hij in hemelsnaam moest doen.

Nu was hij alleen. Alleen met de stilte en zijn schuldgevoel.

Hij verschoof zijn voeten over het laminaat, puur om die afgrijselijke stilte te doorbreken. Het bloed suisde door zijn oren. Hij stond op. Ijsbeerde door de kamer. Ging weer zitten. Hoopte dat iemand, wie dan ook, hem zou zien. Hem zou helpen. Maar niemand zag hem. De enkelen die nog buiten waren waren simpelweg criminelen, die gebruik maakten van het gebrek aan lantaarnpalen in dit deel van de stad. Dax vroeg zich af wat er buiten gebeurde, op dit moment. Hij schoof een stukje van het witte gordijn opzij. Niemand. Hij wist dat ze er waren, de criminelen. Ze waren er altijd, verstopt in steegjes en leegstaande panden, als ongewenste schaduwen.

Er klonk een rauwe, zwakke schreeuw uit de kelder. Dax' hartslag schoot omhoog. Opeens wilde hij geen geluiden

meer horen. Hij wilde stilte. Hij wilde dat degene die in de kelder lag dood was.

Maar dat was niet zo. Nog niet.

Dax was moe. Alle spieren in zijn lichaam weigerden, maar hij moest. Hij moest afmaken wat hij begonnen was. Hij stond op. Zijn botten kraakten, en zijn spieren deden pijn. Met het gevoel dat mijn ziel het begeeft, begeeft nu ook mijn lichaam het, dacht hij weemoedig. Met tegenzin strompelde hij naar de kelder. Het kelderluik, verstopt onder een oud, grauw kleed, kraakte toen Dax het opende. Een tijdlang bleef hij zo staan, starend naar het donkere gat. Hij zag niets. Hij wist dat als hij het trapje af zou dalen, dat links van hem een stekker zou bungelen, die hij in het stopcontact zou moeten steken. Dan zou het licht aangaan. Dan zou hij degene in de kelder kunnen zien.

Maar dat wilde hij niet.

Er klonk een zwakke kreun uit het gat. Even schoot de gedachte door Dax' hoofd dat hij hem gewoon zou kunnen laten doodbloeden. Dat zou net zo makkelijk zijn. Dan hoefde hij niets te doen. Alleen maar te wachten tot het schreeuwen ophield, toch? Maar wat als de burens iets zouden horen?

Dax zette een paar stappen het gat in, gedreven door de angst om gehoord te worden. Zijn buurvrouw, Thea, was zo doof dat zelfs haar gehoorapparaat de hoop soms opgaf. Maar zijn buurman was scherp. Opletten. Die zou hem zeker horen.

Dax trilde. Hij sloot zijn ogen. Op de tast pakte hij de stekker en stak die in het stopcontact. Het licht flitste aan. Hij zag de binnenkant van zijn oogleden rood oplichten en beet op zijn lip. Nu het eindelijk zover was durfde hij niet. Hij wilde niet zien wat hij had aangericht. Je moet, zei hij in gedachten tegen zichzelf. Je hebt geen keuze, Dax. Zonder na te denken deed hij het. Hij opende zijn ogen en knipperde tegen het felle licht. Zijn pupillen doken verschrikt ineem. Normaal gesproken vond hij het te donker in de kelder. Hij hield niet van het donker. Maar nu, in de lawine van licht die hem overspoelde, wenste hij dat er een stroomstoring zou komen. Dat het aardedonker zou worden. Maar dat werd het niet. Natuurlijk werd het dat niet. Hij zuchtte. Langzaam gleed Dax' blik naar de man in de kelder. De wond in zijn zij bloedde. Het leek eeuwen geleden dat Dax gegeten had, maar toch voelde hij zijn maaginhoud omhoogkomen. De schemerlamp aan het plafond zoemde, maar het geluid was niet genoeg om het gekreun te overstemmen.

De man op de grond zag er vreselijk uit, maar ondanks dat kon Dax nog altijd de zachte gelaatstrekken zien. Zijn gezicht was net een stuk hout, waar een paar vriendelijke, donkerbruine ogen, een neus en een mond in gekerfd waren. Op zijn voorhoofd zat een grote pigmentvlek, kenmerkend voor hem.

In gedachten noemde Dax hem 'degene op de grond' of 'de man in de kelder'. Hij durfde niet aan zijn naam te denken. Hij durfde niet te denken aan het feit dat de man in de kelder ook een leven had, met familie, en

gevoelens, en alle dingen die bij een menselijk leven hoorden.

Opeens begaven zijn benen het. Hij liet zich op het keldertrapje zakken, starend naar de man op de grond. Nee, zei hij tegen zichzelf. Het is niet 'de man op de grond'. Hij heeft een naam. Wees geen lafaard, en noem hem bij die naam. Dat ben je hem verschuldigd.

Dax haalde diep adem, maar het gevoel dat zijn luchtpijp werd dichtgeknepen verminderde niet. Het was als een langzame, pijnlijke verstikking. Maar dan stierf hij niet. Hij liet de zuurstof met een sissend geluid uit zijn mond ontsnappen.

'Hallo, Julius.'

De man op de grond -Julius, verbeterde hij zichzelf- liet een dierlijke grom horen. Ongelofelijk, dacht Dax, hoe de dood het wilde wezen in een mens naar boven kan halen. Men probeert pas echt te leven als het al te laat is. Als de dood al te voelen is.

'Dax,' Julius stak een hand uit, maar die viel halverwege weer op de grond, 'alsjeblieft.'

Dax keek toe. Ergens, diep in de diepsten van zijn ziel, voelde het goed. Het voelde goed om alle macht te hebben. Het voelde goed dat Julius aan zijn voeten lag, smekend om hulp.

'Je was er op het verkeerde moment, op de verkeerde tijd. Dit is niet mijn schuld.' loog Dax. Hij was zich er pijnlijk van bewust dat het wel zijn schuld was. Hoe kan het ook anders? Je kan niet zomaar iemand neersteken zonder schuld te hebben.

Maar hij is nog niet dood, schoot er door zijn hoofd. Ik heb een fout gemaakt, maar ik kan hem genezen. Hem helpen.

'Ik laat je leven.' zei Dax, langzaam, om van zijn macht te kunnen genieten. Julius haalde diep adem. Hij liet zich uitgeput op de grond zakken. Hij leek niet blij, in tegendeel. Hij staaarde bedroefd voor zich uit.

'Waarom, Dax? Welk nut heeft het dat je mij laat leven? Ik...' hij pauzeerde even om adem te halen. Hij klemde zijn kaken op elkaar tegen de pijn. '...Ik ben niemand meer. Ik ben allang gestorven, Dax. Diep vanbinnen ben ik al dood. Maak het gewoon af.'

Geschokt staaarde Dax zijn vriend aan. Zijn handen trilden. Nu het hem gevraagd werd leek het moeilijker. Nu hij de dood in zijn macht had leek alles moeilijker. Maar heb ik de dood wel in mijn macht?, bedacht hij zich. Of heeft de dood mij in zijn macht?

Hij zuchtte en haalde een hand door zijn haar, dat vettig aanvoelde. Hij liet zijn hand weer in zijn schoot zakken, en staaarde er verbijsterd naar. Dit waren niet zijn handen. Dit waren de handen van een monster. Maar waren die monsterlijke handen ook in staat tot moord? Hij bestudeerde zijn handen. Waren ze misschien groter geworden? Bleker? Ze voelden zwaarder aan dan eerst, wetend dat het gewicht van het mes in zijn handen had gelegen. Wetend dat hij de macht had over een onmogelijke keuze.

Leven of dood. Dood of leven.